

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gid., za pol leta 2 gid., za četrt leta 1 gid.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po dogovoru, sicer pa po 4 kr. vrsta.

„Dom in Svet“.

(Piše Ciril.)

V povesti (?) „Lepi dol“ in pa v spisu „Iz burkaste preteklosti Mihe Gorenjskega“ pokazal sem toliko nedostatkov in nelepih peg, da marsikdo poreče: „Ti iščeš le sence, luči pa se skrbno izogibaš!“ Ne, nikakor ne! Luči se ne izogibljem, a žal, da ta luč v „Domu in Svetu“ jako slabo brli. Močno ugajal mi je životopis „Fran Levstik“, ker je pisan jedrnato, z izredno ljubeznijo in pravim poznanjem vsega Levstikovega delovanja, čeravno včasih, a le redkokrat z nekoliko pristranskega stališča, kar pa pisatelju kot pristnemu veščaku ne smemo šteti v zlo, ker je v tem spisu toliko dobrih zrn, da čitatelj lahko pozablja nekatere opazke, s katerimi se pač ne strinja. Kakor spis „Fran Levstik“ tako treba tudi rudeče podčrtati F. Lekšejev spis „Recimo katero o našem pravorečju!“, ki prav dobro razpravlja pereče vprašanje, glede katerega bi bilo samo to želeti, da so to vprašanje skoro stalno reši.

Rečena spisa pa sta „lucida intervalla“, pisana tako vrlo, da ostali spisi daleč zaostajajo. „Dom in Svet“ ima mnogo proizvodov v vezani besedi, a nad vsakdanjost še noben ni vzletel. „Dom in Svet“ ima tako trdosrčen program, da pravemu pesniškemu zanosu ne more biti prostora in da se vse suče, kakor na kakem poskuševališči. Kdor pride vanj, vsak je dobro došel. Tak proizvod je n. pr. pesem „Uteha“. Pesnik bil je toli previden, da se skriva pod psevdonom „Faustus“. In dobro je pogodil tako, kajti izognil se je sitni nepriliki, da mu kdo vrže venec, ne baš od lovorik spleten.

Gospod „Faustus“ stopa v stopinje Gregorčičeve, a ne s posebno srečo. V rimah „stvaril si“ — „podaril si“ — „želel si“ — „velel si“ še ni Gregorčičevega duha in vzleta. Duh je ki oživlja. Tega duha pa g. Faustusu nedostaje, zato je tudi hitro umolknil, za kar mu bodi izrečena topla zahvala. Zahvala je tudi povod, da na tem mestu priobčim tega proizvoda nastopni odlomek:

„To žitje mine.
Ž njim mine bôl, trpljenje znoj,
Poleže ž njim se vihre boj,

In zora zlata oj prisine
Na žitja večnega obok. —
In milo sije,
Ljubezen lije
In čar in rad
Nebá naslad . . . .“

Upam, da ima s to poskušnjo blagovoljni čitatelj dovolj in da poreče: Herr, deiner Worte Sinn ist dunkel!“ To je tudi res, kajti ko bi stihu:

„In čar in rad
Nebá neslad . . . .“

dodal makari še besedo „močerad“ bi zaradi tega stvar ne bila niti jasneja, niti bolj zamotana, čitatelj bi morda samo še to ugibal, čemu so po besedi „naslad“ še tajnostne tri pikice? Ali je morda v njih pesmi prava esenca?

No pa nad vsem tem bi se ne spodtkikal, ko bi gospod dr. Lampe bil malo bolj objektivni, malo bolj dosladen. Objektivnosti in doslednosti pa mu najboljši prijatelj ne more očitati. Niti stalnih načel nema. V humoreski „Iz burkaste preteklosti Mihe Gorenjskega“ čitam namreč:

„Toda Tanki se je bil podal v svojo sobo k nekemu opravilu, katerega bi se bil pač moral že preje večkrat prijeti, da bi bil izhajal bolje med tem čudnim svetom: k molitvi. Zares, Tanki je molil prav goreče, kakor se je videlo, a porok nisem za to, da je bila molitev dobra, kajti prisiljena reč nikdar ni dobra. Tankega molitev pa je bila prisiljena, ko so mu njegova nespamet in druge norčije dele tako vrv za vrat.“

V teh stavkih se priznava, da je Tanki goreče molil, a tudi za gorečo molitev g. pisatelj neče biti porok. Hvala Bogu, da menda njegovega poročstva na najvišjem mestu ne treba! A ne gledé na to, se čitatelju jako čudno vidi, da niti ubozega Tankega goreča molitev nema uspeha in ne prodere pred prestol božji, ker je prisiljena, dočim je sodba v oceni lepe povesti „Prihajač“ vsa drugačna. Ondu namreč čitam: „Prezreti nečem, da vlada v povesti strogo pravno in

tudi versko mišljenje: tu še molijo in v najhujših stiskah stavijo zaupanje v božjo pomoč, tako da res človek čuti, da je v pošteni slovenski vasi“.

Primerjaje navedene stavke, dobimo rezultat! Tanki je v hudi stiski goreče molil, a njegova molitev ni bila dobra, bila je prisiljena, v Dramljah tudi molijo v najhujših stiskah, tamkaj pa molitev ni prisiljena, marveč Bogu in dr. Lampetu dopadljiva. Duo si faciunt idem, non est idem! Zakaj, to mi je zagonetka, katere si ne upam razluščiti.

S tem pa sem prikorakal do dr. Lampetove ocene o Fr. Dolinar-jevi povesti „Prihajač“ in o dr. Vošnjakovem romanu „Pobratimi“, torej do nove „skakajoče točke“, o katerej pa prihodnjič kaj več. (Dalje prih.)

„Le pogledjte, Rezin ljubček je že koprol, vi pa še vedno nič.“

„Ali jest se za to tudi ne „kimram“. Kakor sem zdaj, imam to dobro, da me ne morejo degradirati.“

Dobro se je odrezal.

Na trgu srečala sta se prijatelja Dorko in Zorko. Zorko bil je marljiv vinopivec, vsak dan zлил je nekoliko litrov vina za svojo zavrtnico. To se mu je tudi videlo na obrazu, posebno pa na cvetočem nosu, ki je barve izpreminjal, kakor božja mavrica.

Dorko bil je sicer trezen, a hudomušen in zbadljiv, rad se je zabaval na koga družega troške. Hudomušnost svojo hotel je tudi poskusiti na bakrenastem Zorku, a slabo je naletel in gotovo se ni nadejal take replike. Ko mu namreč Dorko opomni: „Ti, Zorko, bi vender šel že h kotlarju prodajat svoj baker na nosu!“, odvrne Zorko:

„Obžalujem prijatelj, da je tvoj svet prekasen! Bil sem že pri kotlarji ponujat svoj baker na nosu. A, misli si, kotlar je dejal, kdor misli, da je to baker, je osel!“

Boulangierjev manifest.

Rojaki! Moji sovražniki trosijo o meni lažnjive vesti. Trdé mej drugim, da nameravam diktaturo in da hočem uvesti na Francoskem robstvo. Tega pač nihče veroval ne bode, kajti s tem, da sem ubežal v Bruselj, sem najsijajneje dokazal, kako iskreno ljubim s v o b o d o. Hudo mi je, da sem izven domovine, a tolažim se s tem, da bi utegnilo v ječi biti še hujše. Vive la liberté!

Boulangier.

Postne in druge misli.

Na križevem potu v cerkvi je štirinajst postaj, na n a š e m pa nobene.

Najbogatejši mej slovenskimi* poslanci je knez Windischgrätz, kajti on se dosledno ravna po načelu: „Schweigen ist Gold“.

Najboljša žena je ona, o kateri se veliko ne govori. Fekete sicer ni ženskega spola, a o njem govori se toliko, da — — — —.

Kadar ni snega, je solnce že tako toplo, da po vsej „Zvezdi“ po sami nemščini diši.

Slaniki so slani, še bolj slane so slovenske knjige, ki jih izdajata Kleinmayer in Bamberg.

Najtežja beseda je beseda: „Ne“! Naši poslanci in državnozborna večina sploh je niti izgovoriti ne morejo.

Beseda „da“! pa ima največjo moč. Jednakostavni „da“! postavi kar 100.000 mož na noge.

Ali je slučaj, ali ka-li?, da smo baš za Veikonoč dobili nov — kazenski zakonik?

Smešno je, pa resnično, da je celó post drag.

„Ponižno meldam, gospod Regimentsarzt, da mi je prav slabo“.

— „No, bodite tako dobri, napravite neumnost in umrite? Za Vas je to seveda lahko, jaz pa bom imel dve poli pisarenja!“

Makrobiotika.

Četrto poglavje.

(Cipe. — Krokari. — Sove. — Papeži. — Barabe. — Babe. — Babice. — Humoristi.)

Način podaljšati ali prikrajšati si življenje. Po dr. Vilj. Hufelandu predelal Vinko Lapajne.

(Dalje.)

V vodi je smrt bolj redka, kakor na suhem. Ker v vodi riba ribi ribo „pred nosom“ pojé, (ne, nosa baš nema riba) prehaja ribje življenje v drugo. Kakor je v vodi večer boj za obstanek in grizljaj kruha, tako tudi mej nami: vsak bi rad družemu grizljaj od ust utrgal. Največji lov mej nami je lov na „zlate ribice“, ki so pa redke in katerih ne ulovi vsak „Tintenfisch“; mora biti že najmenj čveteronadstropni krokodil.

Za delo take ribice neso; neznan jim je „ribe-žen“, kakor tudi riba-nje pōda. Riba živi le v vodi; na suhem pogine kmalu. V tem je jednaka diurnistu (Tintenfisch), ki živi tudi le ob vodi in suhem kruhu. Najdaljša riba je polenovka, kajti glavo ima na Holandskem, dočim je rep tukaj. Večjo starost kakor ribe, dosežajo ptice.

Ptice delimo v ponočne in podnevne. Nočne ptice so krokari, cipe, sove.

Navadne cipe nahajajo se jeseni pri Bežigradu, v barji in drugod, nenavadne, a vender krilate v ponočnih urah po raznih ulicah. Kje, doznaje se najtočneje pri gotovih propovedih. Lové se na limanice, nekda na papir in srebro.

Krokari nahajajo se po dvanajstaj uri za raznimi vogali, premnogi v labilnem ravnotežji. Cipe, kakor tudi sove izogibljejo se belega dne.

Dnevne ptice so kalini, kokoši, piške in druga perutnina. Piške in kokoši se jedó. Dunajčanom znane so piške pod imenom „Backhändel“. Pravijo, da so dobre. Ptice golijo se vsako leto jedenkrat. Iz peres ogoljenih ptic delajo se gosja peresa, katera se pa rabijo samo še za smodkine cevke. Znana Nestroy-jeva igra: „Danes bomo tiči“ vzeta je iz tičjega življenja.

Preidimo sedaj k dolgotrajnosti življenja človeškega. Navedel bodem nekaj slučajev dolzega življenja. Uzor dolgemu življenju je Adam. Iz svetega pisma je znano, da je Adam živel tisoč let in bil dolg devetsto vatlov, (po našem računu jeden kilometer).

Čeravno sem lehkoveren, vender tega ne verujem rad. Prvič moral je rabiti Adam najmenj četrť ure, ako je hotel ponižati glavo za devetstoosemindevetdeset vatlov do usten Evinih in pritisniti poljubek nanje; drugič ne verujem, da bi se bil dobil tedaj mizar, ki bi bil naredil devetstovatlov dolgo postelj. Iz tega sklepam, da sta prva človeka morala na vsak način spati pod milim nebom. Našli so pa pred desetimi leti na vrhu Popokatepetla devetsto vatlov dolgo kost, ki po mojem mnenju ne more biti od koga družega, kakor od ljubega Adama in to tembolj, ker sta bili vrezani v kost črki A E. (Mislim, da to znači začetni črki Adama in Eve.)

Mogoče, da se je pri vstvaritvi Adamovi vrezala ta znamka („Erkennungszeichen“), da bi se Adam lažje našel, ko bi se kdaj zgubil. Za tedanje čase bilo je to jako previdno. Radi tega je tudi Adam po storjenem nesrečnem prvem grehu pokrtil to znamko s figovim peresom, da bi ga tako hitro ne zalotili.

Mojzes, znan fabrikant vode, dočakal je stoindvajseto leto. Mojzes bil je prvi čarovnik. Ne le, da je bil priredil prekrasen eksperiment s palico pričarujoč vodo iz skale, vodil je tudi Egipčane skozi Rudeče morje, ne da

bi si bil kdo hlače zmočil, ali se pa prehladil. Že kot otrok imel je Mojzes srečo na vodi. Kdo drug bil bi desetkrat utonil v koši plavajoč po vodi, on pa se je hrabro držal tri dni in tri noči. Vse njegovo življenje sukalo se je okoli vode. Da, umrl je celo na vodenici.

Abel bil bi dočakal visoko starost, da ga ni ubil hudobni Kanj. Poboji sploh ne podaljšajo življenja našega.

Vsi očaki morali so si kruh prislužiti v potu obraza, a dočakali so visoko starost. Tu imamo zopet migljaj, da le v potu svojega obraza more človek starosti dočakati.

Diogen živel je devetdeset let in bi bil gotovo še dalj časa živel, da se ni prehladil v sodu in umrl vsled plućnice. V sodu stanovati je jako nespametno in nezdravo. Zapomni si to, častiti bralec!

Poglejmo, kake starosti so dočakali vladarji. V starem veku bilo je malo kraljev, ki bi bili živel osemdeset let. Ergo: ne hrepeni po vladarskej časti — ni zdravo!

Avgust živel je šestinsedemdeset let in bil jako zmeren. Zajutrkoval ni nikdar, isto tako tudi ni nikdar kosil, niti večerjal. Jedina hrana, ki jo je užival, bil je predjužnik z jednim kilogramom prašičevega mesa in dvema litroma vina, popoldne pa samo pol kilo mesa in štiri litre vina. Bil je tudi jako dovtipen. Umirajoč rekel je prijateljem: „Plaudite Amici“!

Papeži neso dočakali visoke starosti. Mej tristo papeži, živel je samo pet čez osemdeset let. Premisli naj torej vsak dobro, predno se pusti voliti papežem. Filozofi neso živel dolgo. Filozof Daemonaks živel je 50 let. Ko so ga vprašali, kako naj ga pokopljejo s „pompes funebres“ ali brez njih, dejal je: Mene bo že smrad pokopal. „Hočeš li“, dejali so prijatelji „biti v hrano črvom in drugi golazni“? „Zakaj ne“ odgovoril je Daemonaks saj bodem po smrti tudi lačne sitil — naj imajo tudi vrane dober dan.

Največji filozof naš, slavni Daemonaks II.* misli gotovo tudi tako demonično. (Da bi si le golazen po smrti njegovi želodca ne pokvarila — še živ je neprebavljiv.)

11. decembra 1748 umrl je Janez Čebula 130 let star. Ko je bil star stoindvajset let, oženil se je v desetič in mu je žena, ki je bila tudi nad šestdeset, podarila še dvoje otrok. To naj dandanes kdo poskusi!

Zanimalo boče čast. bralce, ako podam kratek izkaz o mrljivosti raznih stanov. Mej 744 ljudmi, ki so živel 80 let bilo je: trgovcev 20, kmetov 2, duhovnikov 30, papežev XIII, filozofov 1½, pisateljev 2, humoristov 0 (žalostno), bab in babic 50, barabinov in barab pa nebrojno število.

*) Dr. Mahnič?

Op. stavčeva.

K položaju.

Navadno se trdi, da imamo zdaj mi vlado, a to ni res, kajti vlada ima nas.

Kar se tiče ministra Gauča, je istina, da so njegovi dnevi šteti, a število dnij je zelo veliko.

Paralelke v Mariboru so nam gotove, isto tako tudi dolenska železnica. Kdaj? — „Nach Möglichkeit“.

Paralelke v Celji, Gorici, Trstu in Pazinu dobimo malo pozneje.

Zato bodimo veseli in ravnajmo se po gaslu: „Dolgo čakaj, bo kmalu!“

Iz Abdere.

II. Abdere neznani slavitelj.

Ko sem gospod urednik imel čast, predstaviti Vam v polnej podobi gospoda Lešnikarja, omenjal sem slavnega neznanega pesnika, ki je tudi Lešnikarju posvetil nekaj besedij. Po raznih poizvedbah in temeljitih študijah sem prišel do tega, da je ta pesnik kaj dobro poznal Abdero in njene prebivalce in da je v svojej hudomušnosti raznovrstne epigrame koval, kateri Abderitom neso nič kaj posebno ugajali.

Evo jih nekatere:

Vitkostasi Doroteji:

Ljubezen goreča res peče al' ka-li?
Le vari, da Tebe še vse ne opali.

Gospici Jani:

Kar mati narava na lice ni dala
Umetno s cinobrom si sama namala.

Puharju:

Le je in pije, pa pije in je
Početi kaj družega itak ne ve.

Gospodičini Ani:

Ki zdaj se lušno zdiš mi dekle še nekako
Čez nekaj let te zval bom lahko pustno spako.

Gospici Slavki:

Hm! lepa si lepa, prav angelj z neba,
Trobento pa imaš za angelja dva.

Gospodu Domišljavcu:

Ne gleda se več na um pri ljudeh velik;
Kaj sicer bil bi ta? — Der Dumme, der hat Glück.

Gospodu Goslarju:

Oj šmentane gosli, kak' lepo pojo!
Nemara da misliš, da mojster je to.

Gospodu Dolgopetežu:

Man siehst dich, o Skelett, ja nur mit Unbehagen;
Durfst' so ein dürres Kraut das Heiraten je wagen.

Gospodu Mustačarju:

Zdaj ljubic že imaš na prst po deset
Katero prijatelj pa misliš res vzeti?

Gospodu Prvaku:

Ko vrgli so povsod Te vunkaj že na cesto
Si vržen zadnjič bil na to župansko mesto.

Njegovi zakonski polovici:

Če človek Te pogleda le malo od strani
Pa opazi koj, da rado pri Tebi zagromi.

Gospodičini hčerki:

Ponižna kakor pav in pametna kot goska
Kot raca brdka tud' je dečva ta gosposka.

Gospodu Mesarju:

Kompar, kaj vzrok je Tvojega rejenja?
Hm, tega Ti ne veš? Napuh ta me napenja.

Gospodu Krčmarju:

Lahko še nevesta bo Tvoja vesela
Saj bode mlatiča izkušena'ga vjela.

Gospodu Zmagoslavcu:

Er glaubt, dass allen Madeln verdreht er den Kopf
Ja wol mit seiner Dummheit, der stutzerhafte Tropf.

Gospodu Voglarju:

Če Sava bi v vino se vsa spremenila
Bi za Te gotovo premajhna še bila.

Gospodičini Voglarjevi:

Od upov vseh ostane le
Ta up Ti dečva zala,
Da ko dospeš do trideset,
Tre'jalka boš postala.

Gospodu Krošnjarčeku:

Takoj ugane vsak, kedor te le pogleda
Kak modra prifrči iz modrih ust beseda.

Gospodu Krhavcu:

Auf dein Hirschgeweih gar stolz bist du
Was sagt denn dein eigenes Bester dazu?

Gospodu Lupinji:

Je lep in fest za družih šest,
Rad kroga in kvanta, ker družega ne zna.

Gospodu Gizdalinu:

Ja wol, Du bist gar schön, das streit' ich dir nicht ab
Doch Du bist halt so wie — ein übertünchtes Grab.

Gospodičini Rožici:

Ko Ti bi tristo let živela
Ne vem, če kdaj moža bi vjela.

Gospodu Pritlikovcu:

Cigare, dekleta še niso za Te,
Le „cuz“ je moj palček za mlečne zobe.

Gospej Volkulji:

Da man kein Tagblatt hat in Abderastadt so
Hilft aus der Tratscherei dein „Redaktionsbureau“.

Gospodičini Voljkulji:

Če kdaj bi se zaljubil, bi v Tebe se samo;
Potem spoznam gotovo, kak' je neumno to.

Vsej Abderi:

Kedor mi narobe zadosti še ni
V Abdero naj pride, se kmal' nauči.

Jonez Kriča.

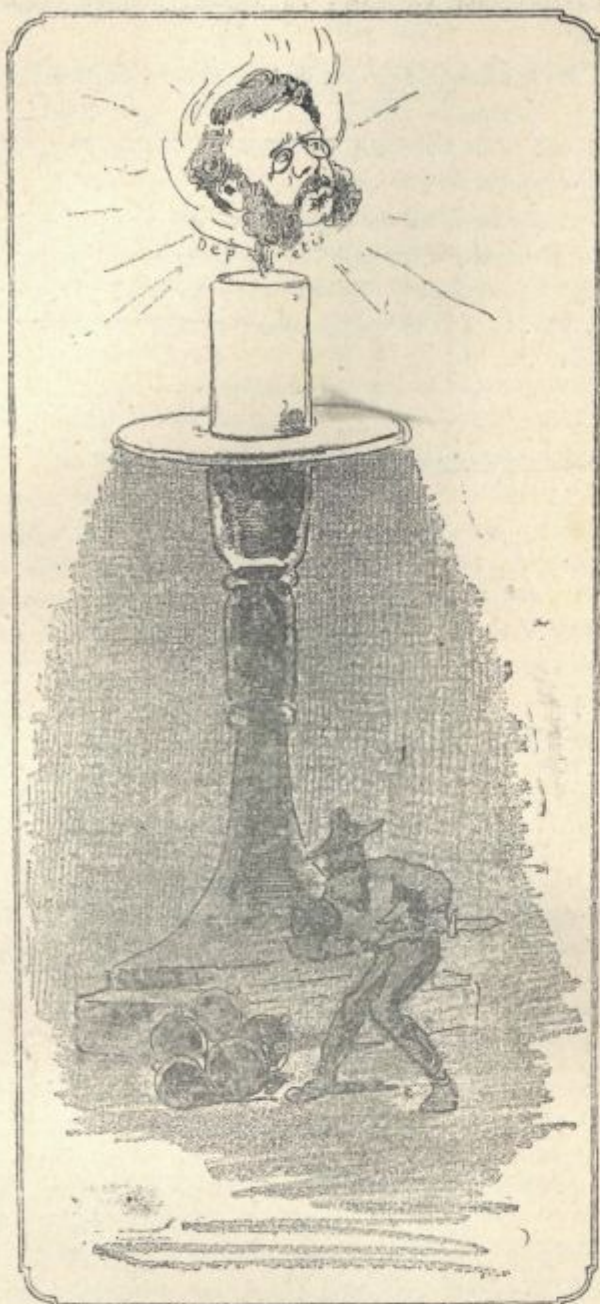
Časnikarstvo.

Stara podoba, pa še vedno pristna.

Čez sedem let vse prav pride, tako tudi ta podoba iz Trsta, kjer

je „Visoka sveča, a velika senca“, kakor 1883. l., ko je isto podobo bil priobčil „Škrat“.

Istrske brusijade.

Pa piši človek dandanes! Menili smo, da storimo veliko uslugo onemu, ki bo kdaj zastavil pero, da nam opiše pristno zgodovino skalnate naše Istre; hoteli smo ponuditi bodočemu zgodovinpiscu iz jasnega vira došlih nam podatkov, da bi mogel s fotografsko vernostjo naslikati umetnike, ki igrajo prvo ulogo v ravnokar vršečej se velikej komediji, nazivanej: „Blagodejne žarke razsipajoča avita coltura in slovansko barbarstvo“ ali pa končno „Avstrijsko podaništvo in Italija neodrešena“ — osobito pa, da bi nam predočil one marionete — prave karikature javnega našega življenja — ki vise in se otepajo na onih tankih vrvcih, katere rečeni umetniki — oblastniki z neopisno spretnostjo, prav virtuvozno potegajo in premikajo od desne na levo in od leve na desno, tako da v gledaliških stvareh nevesč gledalec ves presenečen in odprtimi ustmi zija tja na človeško pamet mameče prizore. Da, iluzija je popolna. Smešne pa so te karikature, smešne tem bolj, ker tiče v modernej, francoskej opravi in prilično mnogobrojno v — talarji.

Kakor rečeno: prezanimive podatke namenili smo čitateljem našim; toda gospod državni pravdnik neso pokazali pravega razuma za blage namene naše. Naj se prepiramo ž njimi?! Bog ne daj tega! Gospod državni pravdnik so strog gospod in ni, da bi se človek pravdal ž njimi; prav izvestno bi mi izgubili pravdo.

Kako je vender to, da se človek tako težko znebi starega greha?! Ravnokar smo povedali, kako nas je gosp. državni pravdnik prav občutno poučil, da v Istri ni smeti govoriti o komedijah in že zopet nam roji po glavi najnovejša komedija, katero so nam uprav te dni uprizorili izborni naši glumači. Naslov jej je sicer jako prozajisk, tudi vsebina nema Bog vé kake literarne vrednosti, ali igrali so jo pa uzorno, tako izborno, kakor bi mogli malokje drugej na prizorišču, po konstitucionalnih šablonih urejenem. Naslov komediji je bil: volitev v državni zbor.

Nastopilo je vse osobje do zadnjega štatista, predstavitelj uloge junaka je bil pa mladi dr. Rizzi iz Pulja. Dr. Rizzi proizvajal je svojo ulogo kot vladni kandidat z vsemi finesami igralske umetnosti, dramatiški efekt bil je toli sijajen, da so bili iz birokratskega in irredentovskega tabora — čudna mešanica, kaj ne — izišli avtorji omamljeni samega veselja; za take komedije dovtetno občinstvo se je pa čudom čudilo prebrisanej gospôdi, ki je storila, da so se stvari v resnici godile, kakoršne so se vsakemu vidile nemogoče, neverjetne.

Starec, ki je vzkliknil: alles schon da gewesen! je pri nas s svojo modrostjo do cela pogorel; toda mož gotovo ni mislil na to možnost, da bi kedaj bil dr. Rizzi vladni kandidat za državni zbor, — če tudi samo v komediji; kajti ko bi bil na to mislil, gotovo bi bil bolj previden s svojimi vzklici.

Komedija je pri kraji, vrnili smo se vsi zopet k svojemu poslu in svoji stari ljubezni — dr. Rizzi tudi. Kje da je stara njegova ljubezen, Vam pa ne ovadim bilo bi prenediskretno.

Koga bo po tej mešanej družbi glava bolela?! Dr. Rizzija ne in irredentovcev — tudi ne.

Pregovor pravi, da lastna škoda človeka najbolje izuču; da se pa bodo nekateri naši ljudje kaj izučili, trebalo jim bode veliko, veliko škode. Tako sodi

Vaš kritikaster

—č.

Krepki izrazi.

Nedavno bil sem v družbi znanega veseljaka. Starost vrgla mu je že kacih sedem križev na hrbet in pobelila mu teme, a hrbitišča mu ni še upognila, niti udušila prekrepkega humorja.

Marsikatera mi je presedala, ker je bila prerobata, nekatere pa so bile baš njegovi individualnosti popolnoma prikrojene. N. pr.:

„N. N. je tako neumen, da še goljufati ne zna.“

„Dandanes ljudje ne znajo več piti. Če koga s prazno čutaro po hrbtu udariš, je pa že pijan.“

Ko ga je naposled nekdo opominjal, da vender nekoliko prerobato govori in da je nekje kraj, kjer je „škripanje z zobmi“, odvrnil mu je brzo:

I kaj tisto? „Kako bom neki škripal, ki nimam zob?“

„Animoznost proti duhovščini.“

Pri volilnem shodu II. razreda za dopolnilne volitve v mestni zbor Ljubljanski je bilo, ko je g. Kunc v obrtnega društva imenu prav mirno predlagal, da želé obrtniki svojega kandidata, hišnega posestnika in načelnika črevljarske zadruga g. Jerneja Žitnika.

Po vsem božjem svetu tak predlog ni nič čudnega, kajti volilni shodi sklicujejo se baš v ta namen, da vsakdo svobodno izreče mnenje svoje in pové, kdo bi mu ugajal kot kandidat. Drugače pa je pri nas. Majhen narod smo, zato pa nam je tudi jako malo obzorje.

Iz tega moremo si tolmačiti, da je popolnoma mirni predlog nekatere gospode spravil iz ravnotežja. Dasi ni bilo niti jedne besede proti častivrednemu g. župniku Rozmanu, dasi se je o njem celo laskavo govorilo, čutil je vendar „Slovenčev“ urednik g. Žitnik potrebo, očitati volilcem „animoznost proti duhovščini“.

Rahlo rečeno, bilo je to zeló neumestno. Ako se bode pri vsaki še tako neznatni in prisiljeni priliki klicalo: „Vera je v nevarnosti!“ „Animoznost proti duhovščini!“ potem se vam utegne goditi, kakor pastirju v znani basni. Na njegov krik „Volk, volk!“ so res parkrat prihiteli sosedje z vilami in sekirami, a ko so naposled izprevideli, da jih pastirček za nos vodi, ni bilo nobenega več. In ko je volk zares prišel, ni bilo nobene pomoči.

Zatorej Vam prav topla priporočamo vsaj nekoliko zmernosti. V popolnoma mirnem društvu ni treba klicati „Animoznost proti duhovščini“ niti kazati na svoj ovratnik. To je neumestno izzivanje in sčuvanje, katero baš dotičnim gospodom najmanj pristuje.

Več volilcev II. razreda.

„Infanterist Lisjak, vaša leva hlačnica je daljša od desne. Kaj je to?“

„Ponižno meldam, gospod lajtmán, to je od tega, ker je bil včeraj geldtak in sem jaz ves denar, ki sem ga fasal, v levi žep ferzorgal.“

Iz Celja dobili smo obširen dopis o gosp. nadzorniku Ambrožiči. Izmej obilega gradiva le par drobtin, ki naj kažejo, kako ta gospod nadzoruje.

„Nadzornik Ambrožič pride v Trbovlje šolo pri Fari nadzorovat. Otroci so pripravljani k šolarski maši. Nadzornik vpraša nadučitelja: „Kam z otroci?“

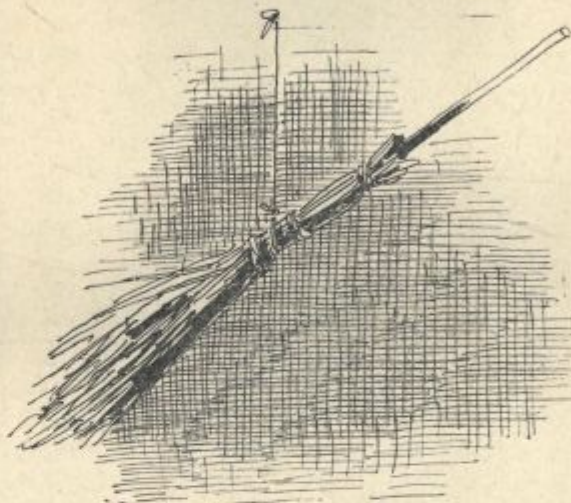
Nadučitelj: „Imamo šolarsko mašo“.

Nadzornik Ambrožič se na to zasukne in jo ubriše za Paražuhovim kozolcem na sprehod. Jako umestno, ka-li?

Po končanem delu popoldne usede se nadzornik Ambrožič v krčmo in povabi tja učitelje, pri katerih čuti kaj groša in pa nekatere privržence iz Trbovelj in potem udarijo „hazard“.

Kako vesel bil je Blaže Ambrožič zjutraj ob štirih, ko se je družba razhajala in se je on čutil za petdesetak težjega! Udaril jo je naravnost čez Ostro in Hrastnik na Dol nadzorovat starega nadučitelja Vihernika.

„V Parizu nekaj v zraku visi.“

Brez komentara.

Za predstavo v korist podpornemu društvu velikošolcev na Dunaji, ki bode velikonočni ponedeljek v dvorani Ljubljanske čitalnice, obljubljen je bil oddelek vojaške godbe domačega pešpolka baron Kuhn št. 17.

Zadnje dni pa se je godba odpovedala. Zakaj, ni znano, dobro pa se spominjamo, da je ista vojaška godba svirala pri nemškega „Schulvereina“ veselici v tukajšnji kazini.

A-hacelj: Kaj pa ti tako premišlj uješ, ljubi B-hacelj?

B-hacelj: Medijatova hiša mi ne gre iz glave.

C-hacelj: Aha! morda bi bil rad v njej stanovanje dobil. A to ni tako lahko. Kdor hoče v Medijatovi hiši stanovati, mora biti od dobrih roditeljev, imeti mora priporočilo in pokroviteljstvo v duhovniških krogih.

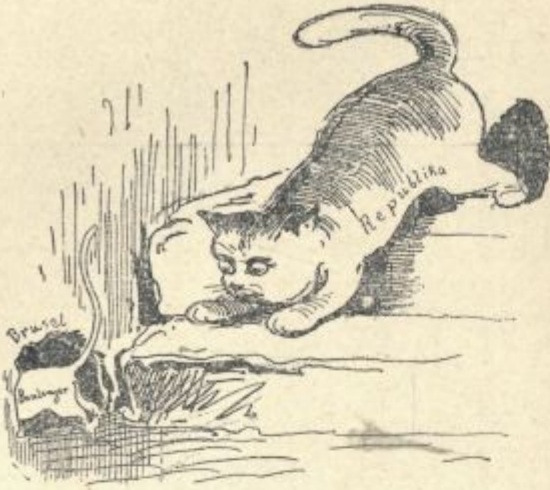
A-hacelj: In treba je, da je dober katoličan.

B-hacelj: Vse nič res! Pomislita, dasi se vedno podarja „katoliška podlaga“, dasi se v klerikalnem dnevniku toži, kako se pri nas židovstvo širi, dasi je Medijatova hiša v duhovniških rokah, ima vendar v njej pristen žid svoje stanovanje, dočim si marsikdo drugi zaman pete brusi za tako stanovanje.

C-hacelj: Tukaj zopet vidiš, da so židje zares „izvoljeni rod“.

Za zapomín iz francoščine.

Adieu = Z Bogom! — Au revoir = Na svidenje!

A-hacelj: Ne vem kako bi zaklel, tako se jezim.

B-hacelj: Kaj pa je zopet?

C-hacelj: Ali morda zato, ker se ne moreš v „Politiško društvo“ vpisati?

A-hacelj: Kaj še? Jezim se nad nesrečno šolnino. Prvega pol leta videl sem postreščka, ki je šel kupovat za 20 gold. šolninski znamki. Kako težko je vzel dva desetaka iz oguljene listnice — v katerej več ni bilo —, kako milo gledal je, na krvavo prisluženi denar! Debela solza potočila se mu je po zagorelem obrazcu. Te solze ne morem pozabiti!

B-hacelj: Kako, da se baš sedaj spominjaš na to?

A-hacelj: Ker sem čul, da je svetnika Tschecha sin šolnine oproščen.

B-hacelj in *C-hacelj*: No, da je Tschechov sin šolnine oproščen, ni čudo, a da je za oproščenje prosil, to pa je, to, to je — — —

A-hacelj: Prehud tabak!

Telegrami „Brsu“:

Celje: Pri zadnjih volitvah v okrajni zastop je vsled zmage Slovencev omedlel znani Rakusch. Ker ima mož toli občutne živce, bi mu pač svetovali, da se enakih volitev več ne udeležuje. Kdor tako hitro omedli, ni za vojskovodjo.

Ajdovščina: Pri nas ni vse tako, kakor bi moralo biti. Za danes pa molčim, ker nečem kaliti velikonočnega veselja.

Konjice: Gosi in goske so nekda v Rimu „Kapitol“ rešile. Naš trg ni Rim, vse drugo bi se ujemalo, le glede „Kapitola“ stvar ni popolnoma dognana.

Postojina: Ljudje trdijo: „Tako je!“ Jaz tudi pravim: „Tako je!“ A baš zató, ker je takó, pa vender ni takó! Ljudje me črnijo, a sém črn že dovolj. Zató se jaz sam belim in belim, žal, da se me bela barva ne prime več. Priporoča se Vaš žalostni Fekete.

Poreč: Naš dr. F. Lapp je vedno dobre volje. Kaj bi ne bil! Pri harmoniji s svojimi . . . . . ima mnogo zabave.

Glas izmed občinstva.

Nedavno sprehajal sem se po „Mirji“, kar zagledam tri orjaške jarke proti nekdanjemu rimskemu obzidju.

Mislil sem si, gotovo kak slovensk Schliemann koplje in išče rimskih starin, ali pa so to priprave za vodovod. Toda vsega tega nič!

Dva delavca, ki sta baš delala pri srednjem jarku, povedala sta mi, da so gospod tako zankazali, da bodo pot zaprli.

„Kdo pa je ta gospod?“

„Gospod oskrbnik v Križankih, notar Vok!“

In res je tako. Stara steza, po kateri smo od pamtiveka hodili, se nam zdaj zapira z jarki, kakor volčje jame globokimi. In to iz gole zavisti. Tako postopa slavni nemški red, oziroma njegov nemški oskrbnik g. dr. Vok. Ko bi od tega še kaj koristilo bilo, bi nič ne rekel. Tako pa nemškemu redu in dr. Voku v brk povem, da tako postopanje ni skoro nič bolje, kakor ono, ki se v nemških krajih zove

„Rainschinderei“.

Martin Trnovec
posestnik v Krakovem.

A. Kaj praviš k poslednjemu imenovanju pri finančnem ravnateljstvu?

B. I kaj, nemškutar ima vedno pasjo srečo!

A. Mislil sem, da boš drugače rekel.

B. Saj bi tudi, pa saj veš, da se vsega ne sme povedati.

Telegram iz Napolja:

Vesuv napravil strajk. Glavni pogoji so: 1. največ 10 ur na dan bruhanje, vmes pa včasih kak vrček piva; 2. ob nedeljah in praznikih se krater zapre.

Začelo se je pogajanje.

„A propos, Ema, kje pa je tvoj mož?“

— Doma! Saj veš nekdo mora biti pri otroku.

Ljubljanska gimnazija

je sedaj največja v Avstriji, ker ima 21 razredov in nad 900 dijakov.

To razmerje je nepravilno in dobro je je označil nek gospod, rekoč:

„Ljubljanska gimnazija boleha za svojo velikostjo!“

Kratko pa dobro.

Prijatelj Ivan odšel je pred dobrimi štirimi tedni na Bolgarsko. Pri odhodu obljubil mi je, da mi bode stanje tam doli ob Balkanih malce narisal. Obljubo svojo je tudi pošteno izpolnil, opisal mi mi je ljudi in razmere kratko pa dobro. O Koburžanu samem mi pa piše:

Kar se tiče njegove vnanjosti ni taka, da bi Ti pisal prav široko. Zadovolji se samo z nastopnima vrsticama: Kadar si v obraz utakne kako kabanos Ne vidi se več kaba, nego samo nos.

Primož Ščuka.

Rešitev rebusa v 7. številki:

Vrh-pol-je = Vrhpolje.

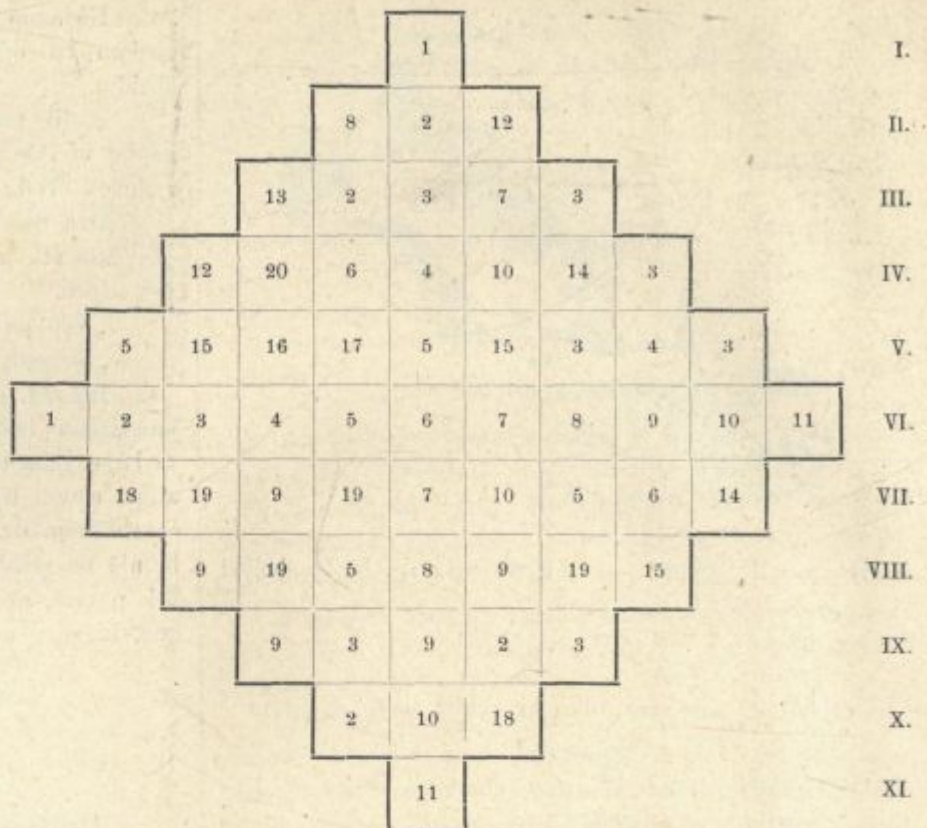
Rešitev skakalnice v 7. številki:

Na bregu.

Peval Simon Gregorčič.

In jaz se na robu ne ganem,
Viharju klubujem, ostanem!
Ko v steno valovje osode vihar
Ob me se zaganja;
A duh se pónosni ne vklanja:
Ti streti me moreš, potreti nikdar,
Osode sovražne besneči vihar!

Aritmogrif.

Zamenjajte posamezne številke s črkami tako, da čitate v 11tih vrstah 11 besed od leve proti desni. Srednja t. j. šesta beseda naj se čita tudi po sredi od zgoraj nizdolu. Besede naj značijo:

I. soglasnik.	VII. rastlino (dobra salata).
II. kmetijsko orodje.	VIII. ruskega pisatelja
III. slov. reko.	IX goro na sev. Ogerskem.
IV. žito.	X. mesto v Italiji.
V. slov. mesto.	XI soglasnik.
VI. slov. pesnika (ime in priimek).	

Slika Einspielerjeva

v veliki obliki

krasno izdelana dobiva se po 50 kr. v

„NARODNI TISKARNI“.

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev,
lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

za Franciskansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njiju stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano realno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupce so **oljnate barve v ploščevinastih puščah** (Blechbüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfineje naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (5 8—24)

☛ Cenike na zahtevanje. ☛

Vinko Čamernik,

kamnosek v Ljubljani

nasproti parnemu mlinu.

priporoča se prečastiti duhovščini za izdelovanje cerkvenih umetnih kamnoseških del, p. t. občinstvu za napravo nagrobnih spomenikov po najnovejših obrisih in različnih marmorjev.

Prevzame tudi vsako kamnoseško delo pri stavbah ter zagotavlja vsakterega s solidnim delom in nizkimi cenami popolnoma zadovoljiti.

Z veleštovanjem udani

Vinko Čamernik,

(6 3—6)

kamnosek.

Krasno izdelana

podoba Levstikova

v veliki obliki, v dveh barvah na karton tiskana, dobiva se v

„Narodni Tiskarni“

po 30 kr., po pošti po 35 kr.